

Prologas

Oficialiai...

Jei būsiu sučiupta, nors tai mažai tikėtina, visi manys, kad esu beprotė.

Jie bus teisūs, bet tik jeigu žodis „beprotė“ bus vartojamas kaip „pikta“ sinonimas.

Norint padaryti tai, ką esu suplanavusi, nereikia būti nestabilios psichikos. Esu visiškai sveiko proto. Racionali. Neatrodau ir nesielgiu kaip pamišėlė, nes tokia nesu.

Aš įtūžusi.

Manyje verda įniršis. Jau kuris laikas. Kiti, turintys tikslą, panašų į mano, daro kvailiausių, kokia tik įmanoma, klaidą paskelbdami pasauliui, ką ketina daryti, prieš darydami. Jie skelbia savo nuoskaudas socialiniuose tinkluose. Patiki tariamiems draugams nesveikiausias savo mintis. Vaizduoja savo maniakiškas fantazijas popieriuje, piešia šiurpius mirties ir niokojimo vaizdus. Prikeverzoja ištisus sąsiuvinių puslapius nesąmonių, kuriuos vėliau psichiatrai ir FTB psichologai mėgina iššifruoti, kad nustatytų jų poelgio motyvą; šis dažniausiai apibūdinamas kaip „beprasmiškas“.

Iš tikrųjų beprasmiška yra tokia analizė. Tai laiko ir mokesčių mokėtojų pinigų eikvojimas. Veiksmą įvykdęs asmuo nebūtinai buvo pamišęs ar turėjo asmenybę keičiantį smegenų auglį, ar kentė nuo retai pasitaikančio cheminių organizmo medžiagų

pusiausvyros sutrikimo, ar nuo gimimo buvo kamuojamas dominuojančio id*.

Ne. Galimas daiktas, jis tiesiog buvo įsiutęs.

Kaip aš. Aš įsiutusi, bet gerąja prasme. O pyktį išliesiu taip, kad būsiu prisimenama ir apraudama. Tik nesiruošiu daryti klaidos pirma išreklamuodama savo poelgį. Kiti nevispročiai, kuriems stinga kantrybės, įkliūva ar juos pakerta greitojo reagavimo būrio kulkos, arba nusižudo.

Neketinu elgtis taip, kad kuris nors iš šių dalykų nutiktų man. Esu tikra, kad išsisuksiu nenubausta.

*Naudosiu šį pistoletą. Jo neįmanoma atsekti, tuo pasirūpinau. Jis niekada nebuvo panaudotas vykdant nusikaltimą. Jis kompaktiškas, jį lengva paslėpti ir yra toks pat mirtinas kaip šautuvas AR-15**.*

Matote? Aš viską nuodugniai apgalvoju.

Yra tik vienas keblumas, vienas šiokį tokį nerimą keliantis kliuvinys: nežinau, kada ir kur įgyvendinsiu savo planą. Privalėsiu veikti pagal situaciją, kad ir kokia būtų, kai ji pasitaikys.

Bet aš nesu kvaila. Jeigu aplinka pasirodys netinkama, bus per gausu policijos ar koks kitas nepalankus veiksnys, žiniosiu, kad reikia atsisakyti išpuolio ir atidėti jį kitai dienai.

Nusivyliau, kai reikalą teko keliskart atidėti. Iš pradžių atrodė, kad aplinkybės idealios, pagalvodavau: „Va, štai tai, ko man reikia!“ Paskui nutikdavo kas nors, kas sutrukdydavo man veikti. Kartą kilo audra. Kitą sykį, kai visos kitos sąlygos buvo idealios, vieną senuką ištiko infarktas. Kas galėjo tai numatyti?

* Dominuojantis id pasireiškia tuo, kad žmogų daugiausia valdo nesąmoningi troškimai ir impulsai, o kontroliuojantis superego ir pusiausvyrą išlaikantis ego yra gerokai prislopinti. (Čia ir toliau – vert. past.)

** Lengvas pusiau automatinis šautuvas. Liūdnei pagarsėjo, nes dažnai naudojamas masinėse šaudynėse JAV.

Prigužėjo apsaugininkų ir greitosios pagalbos medikų. Būčiau kvailai pasielgusi, jei būčiau veikusi.

Po šių atidėliojimų aš nusiviliu, siuntu, o burnoje jaučiu kartumą.

Negalėjimas pasirinkti laiką ir vietą yra trūkumas, užtat veikimas be ilgo pasiruošimo gali išeiti man į naudą. Neišsiduosiu ką nors leptelėjusi, atsitiktinai neprasitarsiu, dėl ko kas nors suostų mano ketinimus ar imtų smalsauti.

Kai veiki be jokio pasirengimo, pranašumas dar ir tas, kad atsiradus progai, kai jau būsiu visiškai pasiruošusi, neturėsiu laiko nervintis ir per daug galvoti. Turėsiu veikti ryžtingai, nedvejodama.

Štai kodėl esu nuolatos pasirengusi. Budri. Akimirksniu būsiu pasiruošusi veikti. Kai metas bus tinkamas, tai žinosiu. Ir padarysiu, kas reikia.

O kas čia geriausia? Niekas neįtars manęs.

I skyrius

– **T**virtinai esąs geriausias ir, velniai rautų, toks esi!

Džiugiai šypsodamasis „Džono Zimermano pramonės įmonių“ vadovas padavė banko kvitą. – Prieš valandą tavo užmokestis ir nurodytos premijos pervesti į tavo sąskaitą.

– Ačiū.

Kolderis patikrino kvitą. Sąskaitos numeris teisingas, šimtatūkstantinė suma nuteikė maloniai.

– Regis, viskas gerai.

Kolderis sulankstė kvitą ir įsikišo į siūto pagal užsakymą kostiumo švarko vidaus kišenę, šypsodamas aplinkui sėdintiems aukščiausios grandies vadovams.

– Man labai malonu, ponios ir ponai. Ar galiu sakyti, kad mane rekomenduoja DZPI?

Susirinkusiųjų vardu atsakė bendrovės vadovas:

– Be abejo, be abejo. Mes pateiksime puikų atsiliepimą.

Kolderis kilstelėjo antakį.

– Pabrėžiant diskretiškumą.

Kai kurie posėdžio dalyviai sukikeno.

– Savaiame suprantama, – patvirtino bendrovės vadovas.

Kolderis linktelėjo galvą, visiems padėkojo ir su parapijiečius laiminančio dvasininko išraiška apėjo visą apskriti-

mą paspausdamas kiekvienam ranką. Palinkėjo jiems gero vakaro, pasiėmė diplomatą ir išėjo iš pasitarimų kambario.

Eidamas prie lifto, stengėsi, kad eisena ir laikysena atrodytų kuo nerūpestingesni, bet galvoje sukosi mintis: *Vyksta Užgavėnių paradas, vaikelai, ir tu jam vadovauji!*

Liftas ilgai leidosi iš viršutinio plieno ir stiklo dangoraižio Dalase aukšto į požeminę automobilių aikštelę, bet Kolde-rio kraujas vis dar putojo mintyse sveikinant save, o išėjęs iš lifto jis pergalingai smogė į orą iškeltu kumščiu. Džiugus jo šūksnis garsiai nuaidėjo apytuštėje betoninėje erdmėje.

Kaip iš anksto sutarta, jo jaguaras buvo paliktas pirmos itin svarbiems asmenims aikštelės eilės vietoje. Tris mėnesius su trupučiu jis važinėjosi nuomotu automobiliu, tad labai džiaugėsi atgavęs šį išpuoselėtą sportinį modelį.

Jis pabučiavo pirštų galiukus, tada pabarbeno jais į mašinos stogą.

– Sveika, mylimoji. Pasiilgai manęs?

Nusimetęs švarką padėjo jį ir diplomatą ant keleivio sėdynės, paleido variklį, visas virpėdamas nuo taip pasiilgto agresyvaus riaumojimo.

Atbulomis išvažiavo ir, įveikiant staigius posūkius iki išvažiavimo iš aikštelės, mašinos padangos cypė.

– Kietuolis prie vairo! – šypsodamas iš pasitenkinimo savimi sušnabždėjo jis išrūkdamas iš aikštelės į didmiesčio gatvę.

Darbo valandos buvo pasibaigusios; eismas nebebuvo toks intensyvus. Tačiau pastoti jam kelią nebūtų drįšęs joks vairuotojas. Tik ne šiandien. Prieš įsukdamas į greitkelį jis pro sankryžas miesto centre keliskart pralėkė degant geltonam šviesoforo signalui.

Kolderis užsidėjo akinius nuo saulės saugodamasis jos spindulių, kai ji leisdamasi nudažė dangų į kraują panašiais

oranžiškai raudonais ruožais, tada įjungė prie vairo pritvirtintą mobilųjį.

Šona atsiliepė po antro pyptelėjimo ir tarė:

– Sveeeeikas, gražuoli.

– Sveikaaaaa, gražuole.

– Kaip sekėsi?

– Negaliu to pasakyti apie kai kuriuos žmones, bet *man* ši diena praėjo puikiai.

– Girdžiu iš balso. Jis sklidinas pasipūtimo.

– Stengiuosi jį užgniaužti, bet žinai, kaip būna.

– Taip, žinau. Esu girdėjusi jį anksčiau, ir jis nepakenčiamas.

Jis nusišypsojo.

– Bet iškenti, ar ne?

– Nebūk toks savimi patenkintas. Kur esi?

– Važiuoju namo. O tu?

– Namo? Turėjai važiuoti čia.

Pakili Kolderio nuotaika kiek prigeso prisiminus, kad Šona šį vakarą turi dirbti. Jis nors užmušk negali prisiminti, ką ji buvo numačiusi.

– Tu vis dar studijoje?

– Ne, mugėje. Stumiu laiką furgone, kol komanda ruošiasi interviu.

Ji nepatenkinta atsiduso.

– Užmiršai, tiesa? Rupūs miltai, Kolderi! Sakei, kad ateisi.

Mugė. Taigi.

– Sakiau, kad apie tai pagalvosiu.

Jam nereikėjo apie tai galvoti. Jau sakydamas žinojo, kad neateis. Į jokią apygardos mugę jis neis.

– Kaip ilgai ten būsi?

– Interviu imsiu valanda prieš prasidedant koncertui. Prieš pasirodymą noriu užfiksuoti jį besismaginantį užku-

lisiuose. Man nebūtina likti per visą koncertą, bet kurį laiką čia dar pabūsiu.

Jam nelabai patiko viskas, ką ji pasakė.

– Ką tik užbaigiau didžiausią savo sutartį. Praturtėjau daugiau kaip šimtu tūkstančių, o didieji šulai, galima sakyti, mane išbučiavo, kad gautų privilegiją man mokėti. Aš pasirėngęs pradėti vakarėlį.

– Mes surengsim vakarėlį. Tiesiog aš prisidėsiu keliomis valandomis vėliau.

Keliomis *valandomis*?

– ...nes paskutinę minutę prodiuseris įterpė interviu į šio vakaro dešimtos valandos žinias.

– Kas čia toks svarbus? Gal mieste pasirodė prezidentas?

– Geriau. Braisas Konradas.

– Kas jis toks?

– Ryškiausia kylanti kantri muzikos žvaigždė šalyje, – atsakė ji nė nemėgindama slėpti jaudulio.

– Nesu apie jį girdėjęs.

– Esi! Sakiau tau, kad įprastai jis vengia kamerų, bet sutiko duoti interviu *man*. Mudu šnekėjomės apie tai dešimt minučių.

Kiek patylėjusi ji pridūrė:

– Bet aš mačiau, kad tu nesiklausai.

– Liaukis! Visą dėmesį buvau sutelkęs į darbą. Man ši savaitė buvo neapsakomai svarbi.

– Man irgi, Kolderi, – atkirto ji. – Jeigu būtum klausėsis, žinotum, kad pokalbis akis į akį su Braisu Konradu man buvo neregėta sėkmė. Tiesiog milžiniška. Šią popietę man paskambino iš „Entertainment Tonight“ televizijos. Savaitgalį jos kūrėjai rodys didžiulę laidą apie jį ir galbūt joje parodys kelias ištraukas iš mano interviu. Taigi ši diena buvo labai svarbi ir man, aišku? Beje, ačiū, kad paklausei.

Jeigu jie ir toliau panašiai kalbės, džiugi jo nuotaika išnyks kaip pernykštis sniegas. Jis nė kiek nenorėjo, kad tas linksmas nusiteikimas pradingtų per ginčą dėl kažkokio ką tik iškepto kantri dainininko.

Jis elgsis maloniai.

– Klausyk, aš atsiprašau. Man reikėjo klausytis įdėmiau. Naujiena apie „Entertainment Today“ tiesiog puiki.

Kiek nuraminta ji tarė:

– Net jeigu eteryje nepaleis nė trupučio šio interviu, bent jau būsiu patekusi į laidos kūrėjų akiratį.

– Dar didesnė dingstis šįvakar švęsti. Kada ketini parsirasti namo? Aš atšaldysiu šampaną.

– Ar negalėtum atvažiuoti čia, kaip planavom?

– Į tą mugę?

Jis niekinamai prunkštelėjo.

– Šona, surimtėk.

– Ji tolokai, bet...

– Po velnių, ji vos ne Oklahomoje!

– Keturiasdešimt penkios minutės, jei važiuosi greitke-liu. Būk geras. Bus smagu.

– Palyginti su kuo? Su kolonoskopija? Be to, tu dirbsi, vadinasi, aš tebūsiu prielipa, sukiosiuosi aplink žaisdamas kišeninį biliardą.

– Kai ten nusigausi, tikriausiai jau būsiu baigusi tą interviu. Nagi, nesispyriok. Vakaras toks gražus!

– Šona...

– Paliksiu tau leidimą prie šiaurinių vartų. Ten rezervuota ir vieta mašinai. Parašyk žinutę, kai ten nusigausi, ir aš paaškinsiu, kur mane rasti. Pasiklausysim kelių dainų ir išvažiuosim, pažadu.

– Nesugalvoju, ko šįvakar norėčiau mažiau negu eiti į apygardos mugę. Sėkmės imant tą interviu. Pasimatysim namie. Ate.

Kolderis išjungė ryšį. Džiugią jo nuotaiką sugadino apmaudas ir pyktis. Jis pagarsino mašinos radiją, paskui, suirzęs nuo parinktų dainų, visai jį išjungė.

Apsvaigęs nuo sėkmės, jis jau tikėjosi, kad parsiradus namo šilkinuose pataluose jo lauks karštas Šonos kūnas ir šaltas šampanas ant stalo. Sausakimša žvyru dengta atrakcionų aikštė nė iš tolo nepanėšėjo į jo svajonę. Jis tikrai turėjo teisę niršti.

Tačiau greitkeliu pravažiavęs porą ar trejetą kilometrų nenoromis pripažino pats esąs kaltas, kad užmiršo, ką ji turės veikti šį vakarą. Gauti šį interviu neabejotinai buvo jai svarbu darant taip jos trokštamą karjerą.

Grįžusi namo, ji niūros, o gal išvis žodžio netars. Su juo elgsis itin šaltai. Teks pamiršti glamones – apie jas negalės būti nė kalbos.

Kita vertus, kas, jeigu jis netikėtai pasirodys toje mugėje ir ją nustebins? Pasakys: *elgiausi kaip paskutinis kvailys, atleisk*. Nors giliai viduje toks nesijus, atsiprašymas veikiausiai ją tiek numaldys, kad juodu pasimylės, o tai dabar svarbiausia.

Taigi viską apsvarsčius...

Jis iššoko priešais milžinišką sunkvežimį, jo vairuotojas pasipiktinęs nuspaudė klaksoną. Kolderis parodė jam vidurinę pirštą, paspaudė jaguaro greičio pedalą ir pasuko link nuovažos.

– Čarli, Čarli, žiūrėk! Žiūrėk į mamytę.

Elei pavyko savo mobiliojo telefono fotoaparatu užfiksuoti plačią, seilėtą šypseną sūneliui pralekiant pro ją ant mini karuselės. Sukant kitą ratą, ji keletą sekundžių nufilmavo, kaip jis moja jai, šito pamokytas jos draugės Glendos,

kuri maloningai pasisiūlė suktis drauge, nes Čarliui šis kartas buvo jau penktas.

Kai karuselė pirma sumažino greitį, paskui sustojo, Glenda pavyko nultipti nepaleidžiant iš glėbio besimuistančio dvimečio – šis buvo nusiteikęs nelipti nuo spalvoto arkliuko. Nunešė jį Elei, ši išvadavo ją nuo naštos.

– Ačiū, kad sutikai, – tarė Elė. – Jeigu būčiau pasisukusi dar kartą, ko gero, būčiau apsvėmusi.

Glenda nusijuokė.

– Nuo to sukimosi ar nuo muzikos?

– Nuo muzikos. Man dar ilgai skambės galvoje tas garinių vargonėlių baubimas.

– Man irgi, bet negalėjau praleisti pasivažinėjimo su savo mylimiausiu kaubojumi.

Glenda papplekšojo Čarliui per skruostą. Jis buvo lipnus nuo cukraus vatos likučių, bet ji tik nusijuokė Elei atsiprašius.

– Bala nematė, bet aš tikrai turiu eiti. Viena merginų atsiuntė žinutę, kad jos čia, laukia manęs alaus paviljone su ąsočiu šaltos margaritos. Jos dievagojasi, kad kokteilis šaukia mane vardu.

– Eik, – paragino Elė, vargais negalais pasodinusį Čarlį į vežimėlį. Mat jis išrietė nugarą ir spyriojosi. – Neketinau išbūti taip ilgai, bet manau turinti dingti iš čia. Jaučiu, kad mane pribaigs išsekęs vaikutis.

Ji ištraukė Zuikį Puikį, nulėpusį Čarlio kiškį, iš dėtuvės vežimėlio gale ir padavė jam. Mažylis akimirksniu nurimo ir pasikišo žaislą po pažastimi.

Glenda susiraukusi tarė:

– Norėčiau, kad prisidėtum prie mūsų, merginų, ir pasiliktum klausytis koncerto.

– Aš irgi norėčiau, bet ištrūkau čia netikėtai. Sunku rasti auklę likus tokiam trumpam laikui.

Tą rytą, išskalbusi primirštus skalbinius ir atlikusi šio-kius tokius namų ruošos darbus, ji įsitaisė dirbti savo namų kabinete pasirūpinusi, kad Čarlis turėtų ką veikti su žaislais, knygėlėmis ir savo „Šunų patrulių“ videoteka.

Tačiau vakarop jis ėmė ztyti, reikalaujamas jos dėmesio – jo nusipelnė, nes nekėlė kojos iš kambario visą dieną. Taigi, nors puikiai sekėsi kurti, išjungė kompiuterį, pasisodino sūnelį ant kelių ir, lūpomis pakšnodama į skruostą, paklausė, ar norėtų paskambinti Glendai.

– Paskutinė mugės diena. Pažiūrėkim, ar ji nori eiti.

Nors jis tesuprato „Glenda“ ir „eiti“, antrą kartą klausti Elei nereikėjo.

Glenda nudžiugo gavusi progą anksti išeiti iš savo nekilnojamojo turto agentūros.

– Man tinka puikiai. Būrelis draugų iš pilateso treniruočių šįvakar rengia mergvakarį. Eisim į koncertą. Pabūsiu su tavim ir Čarliu, o prie jų prisidėsiu vėliau.

Jiedvi susitarė, kada susitiks už pat šiaurinių vartų. Glenda, Fosterio nekilnojamojo turto agentūros prezidentė ir vadovė, pasirodė apsirengusi kaip prabangaus vakarietiško drabužių prekybos tinklo modelis: ilgu džinsinės medžiagos sijonu, kutuotu odiniu švarku, apsiavusi kaubojiškus batus su sidabrinėmis kniedėmis, pasipuošusi kelių virtinių turkio karoliais.

– Žiūrėdama į tave jaučiuosi per prastai apsirengusi, – šypsena parodydama savo menkumą prisipažino Elė. – Ir tikrų tikriausia mamytė.

Glenda nužvelgė ją nuo galvos iki kojų.

– Jei mūvėtum vienu dydžiu mažesnius džinsus, tavo užpakaliui niekas negalėtų atsispirti.

– Vargu.

– Bet kurią akimirką apsikeisčiau užpakaliais su tavim. O apie plaukus net nepradėkim kalbėti. Tai tiesiog nesą-

žininga. Vis dėlto tau reikėtų naujų marškinėlių, neprošal būtų ir palaidinė su šiek tiek blizgučių.

Elė nusijuokė.

– Blizgučiai labai dera prie mano gyvenosenos.

Kitas dvi valandas draugės pakaitomis vairavo Čarljo vežimėlį pro minią. Jos aplankė miniatiūrinę zoologijos sodą, kur lankytojams leidžiama glostyti gyvūnus, kalėdinį turgų, o mugės teritoriją pasiliko pabaigai, kai saulė nusileido ir dangus nusidažė tamsiai violetine spalva.

Įsižiebė žybsinčios įvairiaspalvės besisukančių atrakcionų šviesos, jos akino Čarlį. Juodu su Ele pasilinksmino vaikams skirtame plote, o Glenda juos fotografavo – nuotraukas vėliau mobiliuoju nusiųs Elei. Labiausiai mažyliui neabejotinai patiko karuselė. Gera buvo baigti linksmybes šia gaida.

Dabar, kai Elė atsisveikindama apkabino draugę, ši tarė:

– Pastebėjau čia daugybę mielių vyrukų. Pasistenk, Ele.

– Jau turiu vieną mielą vyruką, – atsakė ji pasilenkdama ir pataršydama tamsias Čarljo garbanas.

– Dėl šito nesiginčysiu, – sutiko Glenda. – Jis meilutis. Būk atsargi grįždama namo. Myliu jus.

– Paskambink man rytoj ir papasakok apie koncertą.

– Būtinai.

Glenda pasiuntė jiems oro bučinį ir ėmė brautis pro minią alaus paviljono link.

Elė pajuto draugei šiokių tokių pavydą, kad yra nuo nieko nepriklausoma ir gali linksmintis penktadienio vakarą. Tačiau prieš trejus metus ji padarė sprendimą ir nė akimirkos dėl jo nesigailėjo.

Pažiūrėjus į plačiai žiovaujantį Čarlį, širdis jai prisipildė tyro džiaugsmo. Ji pasilenkė ir nosimi patrynė jam kaklą.

– Mamytė neapsakomai tave myli. Pasiruošęs važiuoti namo?

Jis spirtelėjo į vežimėlio pakoją.

– Važiuk.

– Jaučiu, kad kelionė bus lėta.

Ji apsuko vežimėlį taip mikliai, kaip tik galėjo, į nieką neatsitrenkusi.

Jiems artinantis prie šiaurinių vartų, pro kuriuos įėjo, minia pagausėjo. Nors įeinantiems ir išeinantiems buvo atskiri turniketai, du srautai susiėjo, sudarydami dvi priešingomis kryptimis judančias minias. Elei su Čarliu teko bruktis pro įeinančiųjų minią, tad galop vienu kartu jie pasistūmėdavo vos po keletą centimetrų.

– Atrodo, šįvakar susirinks nemaža minia.

Taip pasakė šalia jos šliurinantis apskrito rausvo veido ponas. Pasagos formos žili plaukai juosė žvilgančią plačią plikę. Jo nosį puošė akiniai vieliniais rėmeliais, jų lęšiuose atsispindėjo besisukantis apžvalgos ratas. Tokį metą jis galėjo piktintis ir skųstis, bet kalbėjo kuo geriausiai nusi-teikęs.

Elė jam nusišypsojo.

– Braisas Konradas traukia it magnetas.

– Taip.

Jis pamerkė jai akį.

– Manau, mes pabėgame pačiu laiku.

Elė atsakė tokia pat šelmiška šypsena, bet jos dėmesys vėl nukrypo į Čarlį – šis bandė išlipti iš vežimėlio.

– Ne, Čarli, išlipti negali.

Jis priešinosi jos pastangoms pastumti jį atgal ant sėdynės ir nesiruošė klausytis jos aiškinimų, kodėl turi likti suvaržytas. Galop mūšį ji laimėjo ir atsitiesusi pažiūrėjo į vartus spėliodama, kiek dar gali atsilaikyti, iki Čarlis ištaisys rimtą skandalą.

– Atsiprašau.

Irzlų niurnėjimą Elė išgirdo iš kitos pusės, kai į ją trenkėsi priešinga kryptimi besibrukantis vyras. Ji pasisuko jam atsakyti, bet jis jau buvo praėjęs pro šalį. Jis išsiskyrė iš visų, nes vilkėjo laisvas kelnes ir brangius baltus marškinius. Matyt, koks nors viršininkas, pamanė ji.

Tai buvo paskutinė Elės mintis prieš pasigirstant pokštelėjimui.

Jis buvo netikėtas ir garsus.

Iš pradžių jai dingtelėjo, kad tai garsinis efektas, ataidėjęs nuo amerikietišku kalnelių ar panašaus atrakciono, galbūt paleisti fejerverkai. Tačiau jie numatyti tik po koncerto.

Elė sutrikusi pasisuko į vyresnį vyrą, su kuriuo šnekėjosi. Jis buvo susiėmęs už kaklo. Tarp pirštų tryško kraujas. Jo geizeris užtiško ant Elės.

Jis susverdėjo, smarkiai trenkėsi į ją, ir ji atšoko ataturpsta. Kaire ranka Elė įsistvėrė vežimėlio rankenos, dešinę ištiesė į priekį mėgindama sušvelninti kritimą, tačiau atsitrenkusi į asfaltą jos alkūnė neatlaikė. Ji pargriuvo taip skaudžiai, kad įsikando liežuvį ir pajuto burnoje kraujo skonį. Kairė ranka paleido vežimėlio rankeną.

Inercijos veikiamas vyresnis vyras trenkėsi į vežimėlį ir pastūmė jį tolyn. Jis nuriedėjo atsimušdamas į beprotiškai šalin lekiančius žmones.

– Šaulys, šaulys! – kažkas suriko.

Akies mirksniu Elė suprato, kad iš tikro dedasi neįsivaizduojamas dalykas.

– Čarli!

Ji puolė į priekį žūtbūt stengdamasi sugriebti bet kurią vežimėlio dalį, bet jau nebegalėjo jo pasiekti – jis riedėjo vis toliau nuo jos. Ją nuo jo skyrė tas vyresnis vyras, jis pargriuvo kniūbsčias ir dabar po juo sklido kraujo bala.

Kažkokioje tebeveikiančioje galvos kertelėje Elė suvokė, kad jis negyvas. Tačiau negalvodama, nė akimirkos nedvejojama, ji peršliaužė per pasliką jo kūną, rankoms ir sportbačiams slystant jo krauju. Neįstengė remtis, nes kažkas buvo negerai su jos dešine ranka.

Vežimėlį blaškė paniškai bėgančių persigandusių žmonių minia. Atstumas tarp jo ir Elės didėjo, ir ji negalėjo nusigauti iki jo, Čarlio, savo sūnelio.

Tiesiai prieš ją pargriuvo vyras – jam pakirto kojas. Krisdamas jis suriaumojo iš skausmo. Jos klyksmai susiliejo su riksmomis kitų, ne mažiau puolusių į paniką ir mirtinai persigandusių. Tačiau ji pažino savo vaiko balsą. Jis spiegė.

– Čarli, aš ateinu! Mamytė ateina! Čarli!

Bėgantis vyras su beisbolo kepuraitė keliais trenkėsi į vežimėlio šoną.

Bejėgiško siaubo apimta Elė žiūrėjo, kaip vežimėlis pakrypsta ant dviejų ratų.

Atsitrenkęs į ją viršininko išvaizdos vyras išsoko į Elės reigos kraštelį, ištiesė ranką į vežimėlį ir sugebėjo pagriebti jo rankeną.

Tačiau vežimėlis iš inercijos virto ant šono ir nusitempė su savimi vyriškį.

Šis užgriuvo ant vežimėlio.

Elė isteriškai sukliko.

Išgirdo šiurkščius, į pirmųkščių žmonių panašius kitų riksmus. Žemė drebėjo nuo sunkių šimtų bėgančių žmonių žingsnių.

Elei Portman ši suirutė virto sulėtintai rodomo siaubo filmo kadrais.

Štai kodėl vėliau ją kamuos tai, kad tiesiog žiauriai aiškiai viską prisimins.